

Sygn. akt III SK 54/10

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 maja 2011 r., na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 maja 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 27 maja 2010 r., oddalił apelację A. Sp. z o.o. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 września 2009 r., w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 22 lutego 2008 r.

Powód zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania powód podnosi, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, „Czy przepis art. 2 ust. 3 ustawy z 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. Nr 22, poz. 271, ze zm.) wyłącza inne niż umowne źródła zobowiązania konsumenta wobec swojego kontrahenta?”, a w przypadku negatywnej odpowiedzi na to pytanie, „czy w

wypadku odstąpienia od umowy kontrahent konsumenta może dochodzić wyrównania wartości swojego świadczenia na podstawie przepisów o zwrocie bezpodstawnego wzbogacenia?”. Ponadto powód argumentuje, że zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów budzących wątpliwości, to jest art. 5 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, w szczególności czy użyty w hipotezie tej normy zwrot „możliwość zapoznania” oznacza „faktyczne zapoznanie”, a także zachodzi nieważność postępowania, ponieważ powód został pozbawiony realnej możliwości ochrony swoich praw, gdyż istotne wnioski dowodowe zostały pominięte milczeniem Sądu I instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania wynika, że został oparty on na podstawach wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-3 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę przyjęcia skargi z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zawierać juretryczną argumentację wykazującą, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne. Powołanie się na przepisy prawa, sformułowanie problemu, przedstawienie samego stanowiska wnoszącego skargę kasacyjną bez odpowiedniego wyводу ilustrującego znaczenie problemu, spektrum możliwych jego rozstrzygnięć i konsekwencji wyboru określonego rozwiązania, z uwzględnieniem dotychczasowego orzecznictwa lub poglądów doktryny, powoduje, że na etapie przedsądu nie jest możliwe stwierdzenie występowania w sprawie zagadnienia wymagającego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy. Sformułowanie zagadnienia prawnego powinno zawierać wywód zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju juretryki i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego

porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Tymczasem w zakresie dotyczącym przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skarga kasacyjna powoda nie zawiera wyводу odpowiadającego powyższym wymogom.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa, to jest przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Tymczasem w skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie ujawniono poważnych wątpliwości związanych z wykładnią wskazanych przepisów. Powód ograniczył się w tym przedmiocie do zaprzeczenia ocenie interpretacyjnej Sądu drugiej instancji zawartej w uzasadnieniu podstawy prawnej wyroku.

Z kolei powołanie się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga wskazania takich uchybień procesowych Sądu lub strony przeciwnej, które spowodowały, że wnoszący skargę nie mógł brać i nie brał udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. Takim uchybieniem niewątpliwie nie jest, powołane w skardze kasacyjnej bez bliższego wyjaśnienia, pominięcie wniosków dowodowych powoda.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.